

Abstrakt diplomové práce v českém jazyce:

Text se zabývá hlavními odlišnostmi mezinárodního práva soukromého Spojených států amerických a České republiky v oblasti smluvních závazkových vztahů při absenci volby práva. V úvodu je nastíněna metodika práce, spočívající zejména ve zkoumání obecných přístupů k dané problematice, spíše než v mechanickém zkoumání jednotlivých smluvních typů, neboť není možné činit rovnítko mezi určitým kontraktem podle českého a amerického práva. Úvod rovněž stanoví, že bude užitečné si všimnout dvou stěžejních právních principů, a to právní jistoty (typické pro země kontinentální Evropy) a *equity*-spravedlnosti (charakteristické pro země *Common Law*).

Kapitola první pojednává o relevantních pramenech práva a hierarchickém uspořádání mezi nimi. V souvislosti s Českou republikou je věnována zvláštní pozornost ZMPS, Římské úmluvě a Nařízení Řím I, ale také evropské judikatuře. Podkapitola o pramenech práva USA je určena zejména federální Ústavě, právním předpisům na úrovni jednotlivých států a dvěma soukromým kodifikacím *Restatement of Conflict of Laws*. Nechybí ani stručné pojednání o Vídeňské úmluvě (1980).

Druhá kapitola se již zabývá konkrétními kolizními normami upravujícími předmět této práce. Výklad je zaměřen zejména na ustanovení § 10 ZMPS a v něm obsažený termín „rozumné uspořádání;“ dále na článek 4 Římské úmluvy a článek 4 Nařízení Řím I, v nichž obou jsou zakotveny (jen s drobnými odchylkami) principy „charakteristického plnění“ a „nejvyšší spojitosti.“ Pozornost je věnována také zřetelnému trendu posílení právní jistoty, avšak autor si klade otázku, zda skutečně novější právní úpravy tento princip zabezpečují. K dokreslení problému slouží konkrétní případy aplikace ustanovení článku 4 Římské úmluvy.

Poslední část se soustředí na přístupy k determinaci rozhodného práva ve Spojených státech. V úvodu kapitoly je nastíněn rozdíl mezi případy s pouze mezistátním prvkem a případy s autentickým mezinárodním prvkem. Následuje pojednání o tradičním přístupu založeném zejména na principu teritoriality a učení o nabytých právech (*Vested Rights*), neboť řada států Unie se stále tohoto pojetí *Conflict of Laws* drží. Důraz je kladen na úpravu prvního Restatementu. Poté se práce věnuje přístupům moderním, tedy především „*Better Law*

Approach,“ „*Significant Contact Approach*“ a druhému Restatementu. Důležité je, že kolizní normy v druhém Restatementu – na rozdíl od Nařízení Řím I – nejsou hierarchicky uspořádané a hraniční určovatele v nich obsažené jsou jen demonstrativní. To tedy dává širokou diskreci soudu, který může rozhodovat opravdu individuálně a s ohledem na specifické skutkové okolnosti pro každý konkrétní případ. Ve Spojených státech tak hraje v *Conflict of Laws* (ale i v právu obecně) ústřední roli princip *equity*, i za cenu menší předvídatelnosti výsledku sporu a tedy i menší právní jistoty.

V závěru jsou obecně shrnuty poznatky z předešlých kapitol. Zároveň na tomto místě také autor – s ohledem na obsah celé práce – nabízí svůj pohled na dichotomii principů právní jistoty a *equity* a na možný vývoj předmětné problematiky v obou srovnávaných zemích.